

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12452>

Repressió i incomunicació

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dimarts 16 de març de 2017

CGTCatalunya.cat

Hi ha gestos i cares que, a força de trobar-m'hi, ja conec i sé com interpretar. Un ens l'hem trobat moltes vegades les companyes i companys encausats en el cas "[27 i més](#)". Quan expliquem que ens demanen més de 11 anys de presó, 5 anys d'allunyament de la UAB i multes i responsabilitats civils que superen els 500.000 Euros en total, les cares generalment del nostre interlocutor/a són d'incredibilitat. Immediatament segueixen comentaris del tipus: "No pot ser. Voleu dir que us demanen això? Apa, no et preocupis, segur que no serà tant". I un cop de mà a l'esquena, barreja de gest paternal o d'intent de canviar de tema. En alguns casos, quan els explico que en el meu cas el fiscal només pot dir que vaig fer una roda de premsa, o en altres que només els identifica portant un megàfon, fent d'interlocutores o duent una pancarta, ens adonem que qui ens escolta no ens creu. Com deia, ja conec aquestes cares que darrere un somriure forçat amaguen el convenciment de que no estem dient el que realment va passar.

Personalment, no és el primer cop que pateixo la repressió policial o, com en aquest cas, judicial. Som molt i moltes militants de moviments socials i sindicals que des de fa més de 20 anys l'hem anat experimentant en pròpia pell. Potser és cert que abans era una mica més subtil, segurament amb peticions de presó menors, però era igualment dramàtica i agressiva cap els moviments populars i la gent que hi militàvem. I, de fet, aquesta dificultat de fer creïble a les persones a qui els explicàvem aquesta repressió, també hi era. Quan narràvem que ens havien detingut i ens havien pegat mentre ens posaven les manilles un grup d'antiavalots, a l'altra banda sovint hi havia escepticisme. El mateix escepticisme que sentíem quan explicàvem que per una okupació ens volien engarjoliar més de cinc anys. Un escepticisme que es convertia tot seguit en desconfiança.

Possiblement molta de la gent a qui ens adrecem quan expliquem la repressió reacciona de manera similar. Expliquem coses, situacions, ben reals. Tant reals que segurament són una pota del control social sota les denominades "democràcies", entre elles la que ens ha tocat viure. Només a Catalunya, des del moviment de la insubmissió fins ara, els casos es poden comptar per milers, se'ns dubte. Tots ells amb situacions increïbles al darrere: des d'aquell insubmís que detenien trucant-lo que deia fer-se des d'un hospital on suposadament hi havia la seva mare ingressada d'urgència, fins gairebé abans d'ahir amb les estudiants detingudes en sortir de casa seva un dia qualsevol al matí. De fet, fa poc hem viscut i sentit un cas ben mediàtic, el de la Casandra. Sabem que l'han condemnada a un any de presó i diversos d'inhabilitació per piulades humorístiques sobre el Carrero Blanco, amb acudits que molts de nosaltres en algun moment hem fet (tot i que potser amb menys gràcia, ho reconec). Estic segur que moltes persones que han llegit aquest cas al diari hauran pensat que alguna cosa més haurà fet, la Casandra. Que per això només l'Audiència Nacional no condemna tant. I, de fet, alguns mitjans de comunicació ja s'han encarregat d'alimentar meticulosament aquesta sospita.

Què s'amaga darrere tot això? Quan la patim, la repressió molt sovint ens sembla desproporcionada. I no és estrany que un tingui la temptació de pensar que en el seu cas és exagerada, fora del normal. Tot i això, em temo que la repressió mai és exagerada i que segueix un guió ben establert. Busca provocar el màxim dany a les persones que la pateixen directament i al seu entorn militant. I sovint s'estén cap a familiars i amigues/amics. Ho sabem. Ho hem viscut i ho hem teoritzat molts cops. Però també busca generar comunicació. I aquesta és potser una de les seves armes més perilloses. Crec que els exemples anteriors ho mostren clarament. Quan expliquem la repressió, per a la majoria de les persones ens situem en un terreny fangós, fora d'allò que és creïble, i entrem en una espècie de realitat paral·lela. A mode d'uns "expedients X". Traspassen el llinard d'allò que, senzillament, és veraç segons els dictàmens dels mitjans de comunicació de masses que, ara per ara, ostenten encara el monopoli de dir com és la realitat.

I aquí tenim un problema. Militem en sindicats, en moviments socials o en col·lectius de diversa índole. Amb aquesta militància volem transformar la realitat. Lluitem contra el Poder i les seves injustícies. Ens hi rebel·lem i busquem ser molts i moltes per desbordar la seva realitat i construir-ne una de nova. Per fer-ho, una de les nostres principals armes és la paraula. Una arma, com deia un poeta, carregada de futur. La repressió ens la roba en eliminar la nostra capacitat de convenciment en allò que expliquem. Si exposem realitats increïbles per a qui ens escolta quan parlem de judicis, per exemple, perquè ens haurà de fer cas quan parlem de l'economia, de la societat, de l'explotació i hi

proposen alternatives?. Senzillament, no ho fa.

La repressió busca, també, condemnar-nos a la comunicació. Treure'ns la veu encara que seguim parlant. Com a eina central en la nostra derrota. A Argentina, a finals dels 1970's, aquelles dones amb mocadors blancs al cap a la Plaza de Mayo de Buenos Aires eren, simplement, unes boges. Perquè parlaven de coses negades. Ni una paraula a la premsa i, per tant, inexistents. Avui, aquí, ens passa el mateix. Que 25 exestudiants i dos treballadors de la Universitat Autònoma de Barcelona haguem d'anar a un judici on se'ns demanen més de 11 anys de presó i moltes altres coses sembla una fantasia. Però no ho és. Gens ni mica. Encara que, pràcticament, no se'n parli mai a la premsa de masses. I, amb això, deixem de ser interlocutors per tota la resta. Quan condemnem la privatització de les universitats o quan avisem d'acomiadaments encoberts o que hi ha qui treballa sense contracte. Jo ho veig, dia a dia, en la gent amb qui comparteixo treball a la meva facultat.

En absència de tenir capacitat per explicar la realitat de manera massiva, la repressió segueix fent, de la comunicació, una de les seves millors armes. Espero que, en algun moment, els moviments populars tinguem la capacitat d'explicar, per nosaltres mateixos, al realitat en formats adreçats a la gran majoria de la població. Suposo que, per això, cal tenir els/les nostres periodistes i espais de comunicació consolidats. Si ho aconseguim, en aquell moment la repressió topirà amb un obstacle i nosaltres serem una mica més lliures.

* *Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya i és un dels encausats en el cas 27imés*
<https://lasaldelattera.wordpress.com/2017/05/15/repressio-i-incomunicacio/>